

ומי בכלל יכול היה לשאת זהירות

כי אסור היה זה. הדברים אותי כשהייתי קטנה פחד המבגרים
מהופעת שם האלהים: אבל הבנתי ללבם: גם לנו, לילדים,

היו המשחקים בהם לשמות היה הכח להזיק:
די אם לשם נמצא חרוז: דנה בננה שרון

עפרון: שנים עד שעצרתי לחשב מה היה נורא:
המוזיקה היתה גנאי: העמק-הלא-נודע,

בן-האדם, נכבל למקרי למגחך: הו הו פחית שמורים
ריקה מרעישה נוראות: דנה בננה שרון עפרון

ואם אפשר כך אפשר גם אחרת: שם שאם תאמרי
פעם אחת: יפה הברק, יפל האסון, דבר מה

שאין להתירו לא בשבועה לא בחרב ולא במלה אחרת:
לעקף מסביב, לעבר בשתיקה: בטרם הבנתי חלקתי כבוד

לזמר: מצהרים עד צהרים היה האור מנח על חמרי
האותיות ובהירות היה ללכת: ומי בכלל יכול היה לשאת

זהירות בדלקה הגדולה של הסרפד והקיסוס: העצמים
שרו והדביקו במחלותיהם המשנות: שמות תאר

הפרות הרזות והשמנות עלו מהיאור
הזמן הבלתי נראה עלה כפרה

מנהר לא נודע של ארץ אויב, שמנה אחת רזה אחת
טוב להן לשנים להיות שמנות לנשים להיות רזות

לזמן באטיות בקר להתגלות מתוך מים: והסכנה התמידית
מה עוד יאמרו עליך מלפנים ומאחורי הגב, ומה תאמרי את

איה תקדמי את הפנים הטובות והפנים הרעות: אם לא בפניקה
ובכל האסטרטגיה הכבדה של חנפה וכפל מחשבות

והמנעות אינקיז מהי דעתך: ומאיך הפלא לתת סטירה
למלפת הכתה פי קראה בשם בוז לילדה הגבנת:

היית פחדנית כשלמה המלך ורכב הברזל בהרי ירושלים
עורר בך סלידה: והמורה לספרות – השתאות פי בקשה

להוכיח את קיומו של האל: נרגשת כמו לשעור בכימיה
הגעת: היום עומד להתגלות הסוד האחרון: והיא אמרה

אני מניחה אכן על השלחן: והניחה: ולעולם האכן הוא
לא תזוז אם ננטש אותה כאן: מכאן ואילך רק האלהים
יכול לגשת לשלחן:

בפי עמד טעם קרטון, המבגרים ופתרונות הקש:
אבל היא למדה אותך דבר מה, לא?

במה הוגים יומם ולילה: איה תהפך האכן לרוח: הרוח
לאכן: ואיש לא אמר: יש חמר שלעולם לא יומר ברצוד:

האם זה גבול השירה
לעזאזל –
תיש הו תיש
הו תיש עם זקן ולו ארבע
רגלים וגם זנב קטן